

VLUCHTMISDRIJF

JAN SMETS

VLUCHT
MISDRIJF

P E L C K M A N S

Voor Jerome, Cesar, Teddie en Joe

I

maandag 30 september

Het was de laatste dag van september, rond tien uur in de voormiddag. Steve Stern, commissaris van de federale politie, stond wijdbeens voor het raam van zijn kantoor in het centrum van Gent en zag dikke regendruppels tegen het glas pletsen. Hij rekte zich langzaam uit terwijl hij zijn borst naar voren duwde en luid geeuwde.

‘Slecht geslapen?’ hoorde hij ineens achter zich. Even voelde hij zich verstoord, of betrappt, maar toen hij zich omdraaide, verscheen op zijn gelaat een brede glimlach. In de deuropening stond een struise vijftiger met diepe groeven in het gebruinde gezicht en grijze slierten haar die tot over het voorhoofd waren gekamd.

‘Ik heb aangeklopt, maar...’

Stern wuifde de excuses weg, liep naar de bezoeker en gaf hem een stevige hand. ‘René! Een tijd geleden, blij u te zien! Ga zitten’, zei hij.

René Hilders was een collega van de verkeerspolitie die Stern tijdens zijn opleiding geregeld was tegengekomen. Hij had hem altijd een sympathieke kerel gevonden. Sociaal, een goed gevoel voor humor en scherp. Ze hadden in hun jonge jaren een goede band gesmeed, en telkens wanneer ze elkaar zagen werd die opnieuw aangehaald, al waren ze na hun opleiding heel verschillende wegen opgegaan.

‘Hoe gaat het met vrouw en kinderen?’ vroeg Stern. Het klonk wat als een routinevraag, en daarom voegde hij er snel aan toe: ‘Nog altijd zo’n beauty?’

Hilders' vrouw kende hij bijna even lang als zijn collega, want die had haar leren kennen op een van de avondjes uit die ze samen hadden beleefd in hun jonge jaren. Een heel joviale vrouw, met wie Hilders twee jaar later was getrouwd.

Hilders grinnikte. 'En gij?' vroeg hij. 'Nog niemand?'

Stern tuitte zijn lippen en antwoordde niet.

'Waarom heb ik uw bezoek te danken?' vroeg hij.

'Wel...' begon Hilders. 'Er is iets wat me al een paar dagen dwarszit... en ik dacht bij mezelf, ik ga er eens met Steve over spreken.'

'Ge maakt me nieuwsgierig', zei Stern terwijl hij zich naar voren boog. 'Ik luister.'

'Het gaat over iemand die ge zeker kent. Of toch zijn reputatie. Robin Hood.'

'Robin Hood?! Robert Hoedemakers? Die verongelukt is?' vroeg Stern. Ja, natuurlijk kende Stern hem van reputatie. Robert Hoedemakers, of ook wel Bob Hoedemakers, was een belastingcontroleur. Geen anonieme ambtenaar, wel een flamboyante *civil servant* die af en toe het nieuws had gehaald naar aanleiding van geruchtmakende fraudedossiers, en er ook niet voor terugschrok om zijn opinies over het wel en wee van de fiscaliteit met de hele wereld te delen. Hij gaf deeltijds les aan de hogeschool en was heel geregeld te zien op studiedagen en seminars, net als in het ruimere *society*-gebeuren. En ook in het uitgaansleven was Hoedemakers graag gezien.

Stern had hem wel eens ontmoet. Zijn *way of life* én zijn naam hadden hem al van jongs af de bijnaam opgeleverd waarmee hij in het Gentse bekendstond: Robin Hood. De Engelse volksheld uit de middeleeuwen die zich met zijn kompanen schuilhield in de bossen van Sherwood en die stal van de rijken om aan de armen te geven. De vrijbuiters. Hoedemakers leek daar inderdaad wel wat op, dacht Stern, want hij richtte zijn pijlen op onrecht en nam geen blad voor de mond,

ook niet als hij zich uitliet over de functionering van het overheidsapparaat waartoe hij zelf behoorde. Toch was er iets in zijn optreden waardoor Stern hem niet erg mocht. Was het omdat hij zo uitdrukkelijk de publiciteit opzocht? Wellicht.

Hoe dan ook... was Robin Hood nu dood. Niet in het gevecht om het recht, maar banaal doodgereden. Waarschijnlijk door een dronken chauffeur, al waren daar geen bewijzen voor, want de bestuurder had vluchtmisdrijf gepleegd. Het was gebeurd in de nacht van 12 op 13 september.

‘Al nieuws over die doodrijder?’ vroeg Stern.

Hilders schudde het hoofd.

‘Nee... We hebben wel een stuk ruitenwisser gevonden. Hoedemakers is over de voorruit van de wagen heen gekatapulteerd, denken we, en daardoor is een stuk van de wisser afgebroken. Een Bosch *flatblade*... Maar dat zijn wissers die ge bij veel wagens aantreft, dus hebben we daar niet echt iets aan... Er is wél iets wat ik vreemd vond... en nog altijd vind. Dat is waarom ik u graag even wilde spreken...’

Stern keek verrast op.

‘Ik luister. Is er iets... *louche*?’

Hilders liet een langgerekte zucht.

‘Kent ge de plaats waar hij overreden is?’

Hij wachtte niet op antwoord en ging door terwijl hij naar het plafond tuurde, alsof de geografische locatie van het vluchtmisdrijf daarop te zien was.

‘Club Alice... aan de Wiedauwkaai...’

Stern wist natuurlijk waar die was. De lange kaai die van het Tolhuisdok tot aan de Zeeschipstraat in Wondelgem liep. Een kaai waar vroeger alleen industrie en maritieme diensten zaten, maar waar sinds enkele jaren ook een bloeiende nachtclub was gevestigd, naar het voorbeeld van andere clubs die de binnenstad hadden verlaten, meestal in de richting van de haven. Ze hadden het leven weggezogen uit de buurt

van de Kuiperskaai, waar Stern in zijn jonge jaren vaak uit was gegaan. Hij mijmerde even en luisterde ondertussen aandachtig naar Hilders.

‘De club ligt net voorbij de bocht die de kaai maakt, aan kanaal De Lieve. Er is een parking voor de ingang, maar als daar geen plaats meer is parkeren bezoekers ook op de weg verderop of aan de overkant. Ook Hoedemakers’ wagen stond daar – een Mercedes-Benz coupé. Het is er goed verlicht, de hele nacht door. En toch rijdt iemand daar rond twee uur ’s nachts met volle snelheid Hoedemakers aan... Vanuit het noorden, dat hebben we duidelijk kunnen vaststellen. Er zijn geen remsporen, de chauffeur is dus onverstoorbaar doorgereden. En dat vind ik nogal uitzonderlijk, want bij de meeste vluchtmisdrijven schrikt de chauffeur van de aanrijding. De natuurlijke eerste reactie is dan om te vertragen of vaak zelfs te stoppen alvorens de vlucht te nemen. Hier gebeurde dat kennelijk niet. En nog iets: de wagen is niet rechtdoor op de rijweg gebleven, dat staat vast. Net voor de club is hij even van het asfalt gegaan, over het fietspad en door het grint van de oprit voor de club, en dan opnieuw de rijweg op. Die sporen hebben we heel duidelijk kunnen zien. We denken dat Hoedemakers net op die plaats opgeschept is, want daar hebben we dat stukje ruitenwisser gevonden. Zijn lichaam is gevonden op ongeveer tien meter van die plek, op een geparkeerde Toyota. Geen mooi gezicht...’

‘Wat insinueert ge nu?’ onderbrak Stern. ‘Dat iemand Hoedemakers opzettelijk heeft aangereden?’

Hilders zweeg even.

‘Insinueren doe ik nooit, Steve, dat staat niet in ons woordenboek.’

Stern had al spijt van zijn woordkeuze en knikte.

‘Sorry, dat bedoelde ik natuurlijk niet. Laten we zeggen dat de omstandigheden u intrigeren. Omdat ze wat ongewoon

zijn, en er op het eerste gezicht geen redelijke verklaring voor is... Geen getuigen?’

‘Neen’, antwoordde Hilders. ‘Eén klant was net binnengekomen toen Hoedemakers vertrok, maar die heeft de aanrijding niet gezien. En ook de portier niet, die was binnen.’

‘Camerabeelden?’, onderbrak Stern.

Hilders schudde het hoofd. ‘Geen camera’s buiten aan de club... We hebben gekeken naar beelden zuidwaarts, op de Nieuwevaart en aan Dok Noord, maar hij kan overal heen gereden zijn, ook het stadscentrum in... En we hebben er heel wat werk mee gehad. Er zijn namelijk heel wat auto’s weggereden van de Wiedauwkaai die nacht, want in de grote eventhal dichterbij het stadscentrum was een party aan de gang met nogal wat volk. Maar tot dusver niets bruikbaar gezien. Ook geen gestolen wagens gesignaleerd, trouwens.’

‘Maar...’ vroeg Stern, ‘als het om een opzettelijke aanslag zou gaan, hoe kon de dader precies daar zijn toen Hoedemakers naar buiten kwam? Stond hij ergens klaar met zijn wagen?’

Hilders knikte. ‘Hij kan ten noorden van de club op de kaai geparkeerd hebben, misschien aan de waterkant om een goed zicht te hebben. Tenzij...’

‘Ja?’ vroeg Stern geïntrigeerd.

‘... er een handlanger was in de club die hem verwittigde toen Hoedemakers vertrok.’

‘Is er iets dat wijst op een motief?’ vroeg Stern door. ‘Of iets wat ons naar de dader zou kunnen leiden?’

Hilders kon een lachje moeilijk onderdrukken. ‘Daarvoor kom ik eigenlijk bij u, Steve. Daar hebben we bij de verkeerspolitie geen kaas van gegeten... We hebben natuurlijk wel een paar mensen verhoord. Klanten van de bar. Ik speel u de namen door. Tenminste, als ge er een blik op wilt werpen.’

‘Was Hoedemakers getrouwd?’ vroeg Stern, de uitnodiging negerend.

Hilders knikte en fronste zijn wenkbrauwen, waardoor de groeven in zijn gezicht nog dieper werden. ‘Ja, ik ben het nieuws gaan melden. Flinke vrouw, deeltijds docente literatuur aan de hogeschool. Ze hield zich enorm kranig. Misschien...’

‘Ja?’ onderbrak Stern hem nieuwsgierig.

‘... misschien had ze wel zoiets verwacht? Ik weet het niet. Maar Hoedemakers had een reputatie... Heel vrijgevochten, in woord én daad. Een zwaar leven, nachtelijke uitstapjes, veel affaires en drank... Altijd een risico. “Het moest er eens van komen”, zei ze tegen me. Ik denk dat ze gelijk had. Maar ze was er wel kapot van. Gelukkig heeft ze haar zoons. Al heeft ze daarmee ook veel meegemaakt. Ze hadden drie jongens, en één ervan is gestorven. Kanker, denk ik.’

‘En heeft ze iets gezegd wat ons op het goede spoor kan brengen? Iets ongewoons?’ vroeg Stern.

‘Nee, ik heb eerlijk gezegd ook niet aangedrongen, het was al treurig genoeg. Ik denk dat ze wel steun vindt bij haar jongste zoon, Benjamin, die nog bij haar woont. Lijkt sterk op haar.’ Hilders aarzelde even voor hij verderging.

‘Ja?’ vroeg Stern.

‘Moeders beschermen hun kinderen. Dat is een natuurwet. Maar hier had ik ook het gevoel dat de jongen zijn mama in bescherming nam. Hij was heel voorkomend voor haar, pakte haar hand vaak vast... Heel mooi om te zien, ontroerend zelfs.’

Stern kneep zijn ogen dicht. ‘En hebt ge de zoons ook ondervraagd?’ vroeg hij.

Hilders keek hem aan alsof hij wereldvreemd was. ‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Oké’, antwoordde Stern.

‘Zeker oké’, antwoordde Hilders. ‘Die jongens hebben al genoeg te verwerken, ze hebben echt geen behoefte aan politiemensen die hen extra op de hielen zitten...’

‘Ik bedoel,’ onderbrak Stern hem terwijl hij opstond en zijn hand uitstak naar zijn collega, ‘oké, ik zal de zaak eens bekijken.’

dinsdag 1 oktober

Het was vier uur's middags en de zon priemde door een zwaar wolkendek toen Steve Stern aanbelde bij een statig herenhuis op de Kortrijksesteenweg, vlak bij het Citadelpark, op een steenworp van de flat waar hij zelf woonde. De woning van Robert Hoedemakers en zijn echtgenote, Esther Mont. Nu dus zijn weduwe. Stern had haar vanmiddag opgebeld en haar stem had verbaasd geklonken toen hij had gevraagd of hij even met haar kon praten. Maar ze had onmiddellijk toegezegd, en sindsdien had Stern zich zitten afvragen hoe hij het gesprek zou aanpakken.

De voordeur werd opengemaakt door een grote, slungelachtige tiener in jeans en met lang zwart haar dat over zijn voorhoofd hing, alsof het verbinding wilde maken met een donkere tekening die op zijn witte T-shirt stond. De contouren van een panter, zag Stern. Dit moest de jongste zoon zijn. Benjamin.

'Meneer... Stern?' vroeg hij. Hij had lichtblauwe ogen, die fel contrasteerden met zijn bleke gelaatskleur.

Stern knikte.

'Komt u binnen', zei de jongen terwijl hij Stern voorging naar een smaakvol ingericht salon. 'Ik zal mijn moeder roepen, ze verwacht u.'

Hij verdween en Stern keek rond. Op de massieve schouw stond een witte fotolijst. Een familieportret, zag hij. Robin Hood stond breed lachend in het midden met een strooien

hoed op. Zijn ene arm lag rond het middel van zijn vrouw, de andere op de schouder van een jongeman die zijn gelaats-trekken had. Naast hem de twee andere zonen, een slanke jongeman die duidelijk op zijn moeder leek en Benjamin, naar schatting dan een jaar of twaalf.

‘Dat was in Mojacar, commissaris. Zes jaar geleden’, hoorde hij ineens achter zich.

Esther Mont stond in de deuropening. Ze was een rijzige vrouw met gelijkmatige gelaatstrekken. Opnieuw trokken helderblauwe ogen zijn aandacht, maar nu in een gerimpeld gezicht, omringd door kortgeknipt grijs haar. ‘Koffie?’ vroeg ze. Stern schudde het hoofd.

‘Om te beginnen, mevrouw, bedankt dat u mij zo snel wilt ontvangen. En bedankt dat u überhaupt nog eens een politieman wilt zien...’ begon Stern nadat ze waren gaan zitten.

‘Commissaris Hilders en zijn collega’s’, onderbrak ze hem, ‘waren heel meevoelend.’

Stern knikte opnieuw en schraapte zijn keel. ‘Het is collega Hilders die me over het overlijden van uw echtgenoot heeft gesproken, mevrouw. Mijn deelneming trouwens... Het komt hierop neer...’

Ze ging rechter zitten, en Stern voelde hoe haar aandacht verscherpte.

‘Hilders heeft mij gevraagd om nog een paar aspecten van het ongeval te bekijken. Niet dat de hele zaak wordt overgedaan, want de feiten zijn bekend. Maar jammer genoeg hebben wij de verantwoordelijke voor de dood van uw man nog niet kunnen vatten. Er heeft zich niemand aangemeld, en er komt ook niets binnen wat ons zou kunnen helpen...’

‘Welke aspecten bedoelt u precies?’ vroeg Esther Mont.

‘Wel, vragen over de wagen die de aanrijding heeft veroorzaakt. Waar kwam die juist vandaan, midden in de nacht? Hoe komt het dat hij zo’n grote snelheid had?’

‘Ik begrijp het...’ zei mevrouw Hoedemakers aarzelend. ‘Maar het is toch aan de politie om daar antwoorden op te zoeken? Als het een dronken chauffeur was...’

Stern ging nu zelf rechter zitten, beseffend dat hij Hoedemakers’ echtgenote niet in het ongewisse kon laten. ‘Het zit zo, mevrouw... Die vragen hebben de mogelijkheid opgeroepen van een nieuwe hypothese, namelijk dat het gaat om doodslag.’

‘Doodslag is het inderdaad’, bevestigde Esther Mont. ‘Niet opzettelijk weliswaar, maar wel doodslag.’

Stern schudde het hoofd. ‘Nee, wat ik bedoel is doodslag met het bewuste doel te doden... Moord dus.’

Esther werd ineens lijkbalek. Ze knipperde met haar ogen, leunde achterover op de bank en begroef haar gezicht in haar handen.

‘M-moord?’ stamelde ze met trillende stem. ‘Denkt u echt dat iemand hem moedwillig heeft overreden? Dat iemand hem dood wou? Waarom?’

‘De chauffeur heeft niet vertraagd, en hij heeft de auto kennelijk ook even van de weg af gestuurd, waardoor hij uw man heeft aangereden. Dat zien we zelden bij een vluchtmisdrijf...’ Stern kuchte.

‘Maar dronkenschap kan dat toch verklaren?’ vroeg Esther Mont.

Stern knikte. ‘Het is nog maar een mogelijkheid die we willen onderzoeken. Daarom ben ik u komen opzoeken. Al is het niet de bedoeling om uw leed te verergeren, maar we moeten u nu eenmaal wat vragen stellen. Waar was u toen het gebeurde?’

Stern had de vraag achteloos gesteld, maar toch veroorzaakte ze bij Esther emotie. Hij zag dat ze haar wenkbrauwen optrok en haar ogen opensperde.

‘Thuis, natuurlijk. Het was midden in de nacht. We slie-

pen. Mijn zoon Benjamin en ik. Ik ben wakker gebeld door de politie.'

Stern knikte. 'Juist. Hebt u de laatste tijd iets ongewoons gemerkt bij uw man? Heeft hij soms iets bijzonders verteld?'

Hoedemakers' weduwe zweeg en staarde hem aan alsof ze de vraag niet had begrepen. Uiteindelijk schudde ze het hoofd. 'Nee, niets... nieuws. Bob was zoals altijd...'

'En hoe was dat dan?' vroeg Stern.

'Levendig. Altijd bezig.'

'Hij was natuurlijk een publiek persoon. Dat trekt soms rare vogels aan', zei Stern.

Esther Mont trok weer even haar wenkbrauwen op, maar reageerde niet.

'Hoe ging u daarmee om?' ging Stern verder.

Esther richtte haar ogen op een kussen op de bank, zichtbaar verrast door de vraag. 'Ik heb hem altijd gesteund', prevelde ze uiteindelijk, alsof ze moeite had om de woorden uit te brengen.

'Hij was vaak uithuizig, niet?' drong Stern aan. 'Was dat niet lastig voor u?'

'Ik heb daarmee leren leven, commissaris', was het korte antwoord.

'Sprak hij soms over zijn werk? Dossiers die hem bezighielden?' vroeg Stern.

'Daar zei hij weinig over. Misschien...' antwoordde ze aarzelend. 'Ik weet het niet meer. Ik ben helemaal in de war, commissaris, ik kan echt niet helder denken nu.'

Stern knikte.

'Dat begrijp ik, mevrouw. Denk alstublieft nog even na, en contacteer me als u iets te binnen schiet.' Hij legde discreet een visitekaartje met zijn contactgegevens op de salontafel.

'Had uw man hier een eigen kantoorruimte?' vroeg hij.

Esther knikte. 'Ja, boven op de tweede verdieping. Daar

bereidde hij zijn cursussen, speeches en zo voor. Een hele fiscale bibliotheek.'

'Zou u het erg vinden als iemand van ons dat eens komt bekijken?'

'Nee, zeker niet', was het antwoord.

'U zei dat u de hele nacht thuis was, samen met Benjamin. Is dat de jongeman die me daarnet binnenliet?' vroeg Stern, terwijl hij opstond.

Die vraag leek Esther Mont net zo van haar stuk te brengen als het vermoeden van opzettelijke doodslag, zo dacht Stern een moment. Maar meteen daarna herstelde ze zich.

'Ja', antwoordde ze. 'Dat is Benjamin. Onze jongste, een nakomer zoals men zegt, net achttien geworden. Hij woont nog thuis, is zijn eerste jaar geneeskunde begonnen aan de universiteit. Lieve jongen. Het is zo vreselijk dat hij zijn papa op zo'n jonge leeftijd verliest.'

'Hij heeft nog een broer, heb ik begrepen?' vroeg Stern.

Esthers blik leek even te verharderen. 'Jawel. We hadden drie jongens, commissaris. Emmanuel is de tweede. Hij woont in de rand van de stad met zijn vriendin en hun zoontje. Burgerlijk ingenieur. Goede student, en een mooie job bij een bank...'

Ze haalde even adem en ging dan fluisterend verder. 'En onze oudste zoon is David. Hij was de meest artistieke van mijn jongens. Hij heeft conservatorium gevolgd, speelde heerlijk viool. Maar hij is overleden. Acute lymfatische leukemie. Het was verschrikkelijk...'

'Lang geleden?' durfde Stern te vragen.

Esther schudde het hoofd. 'Nee... Goed anderhalf jaar geleden nu, hij zou vorige week dertig geworden zijn. Ik denk alle dagen aan hem, commissaris.'

Die woorden bleven bij Stern hangen toen hij zich vechtend tegen de wind naar zijn wagen haastte. Hij dacht terug

aan zijn eigen vrouw, die ook door kanker was gevelld, jaren geleden. Hij zag hoe Benjamin Hoedemakers hem in de deuropening nakeek, zijn hand spelend met het kaartje dat Stern hem ook had toegestopt met de vraag of hij hem later ook even kon spreken. Benjamin had kort 'Oké' geantwoord en verder niets meer gezegd.

Stern stuurde zijn auto door de Kortrijksepoortstraat naar het centrum van de stad en sakkerde over de file die door het slechte weer erger was dan gewoonlijk. Onderweg keek hij aandachtig en met een wat verbeterd trek naar de grote reclameborden waarop een gebruikte veertiger met een stralend witte glimlach en in een onberispelijk donkerblauw pak de voorbijgangers aankeek. Gentenaar Tom Bruuls, minister van Financiën in de federale regering en de rijzende ster in de nationale politiek. 'De toekomst is van ons' was de korte slogan naast zijn naam, en daarmee solliciteerde Bruuls naar de stem van de kiezers, die over enkele weken de kaarten zouden schudden voor een nieuwe regering.

Even later slaagde Stern erin zijn wagen te parkeren voor het oude gerechtsgebouw aan het Koophandelsplein. Hij stapte uit, zette zijn kraag recht en liep snel naar brasserie Midi. Hij betrapte zichzelf erop dat zijn hart snel ging slaan. Binnen schoof hij even zijn vingers door zijn warrige haar, en liep hij met een brede glimlach naar een tafeltje bij het raam.

'Sorry, ik ben wat te laat', zei hij terwijl hij ging zitten.

De vrouw aan het tafeltje glimlachte terug, vergoelijkend. Ze stond op en gaf hem een krachtige kus op de mond.

dinsdag 1 oktober

‘Escargots, en dan de *saucisse de Toulouse*’, zei Stern tegen de vriendelijke kelner.

‘Standvastige keuze’, lachte de vrouw recht tegenover hem. Ze wist blijkbaar nog dat hij net hetzelfde had gegeten toen ze hier kort geleden voor het eerst hadden afgesproken. ‘Voor mij de oesters en de *lotte au fenouil*.’ Ze glimlachte naar Stern en nam zijn hand vast. Zijn hart smolt, en weer stak de verliefdheid die hem bij hun eerste ontmoeting al had getroffen in alle hevigheid op.

Het was ongeveer anderhalve maand geleden op een bloedhete dag in augustus, en Stern was ’s avonds twee rondjes gaan lopen aan de Watersportbaan. Hij stond uit te hijgen in de buurt van de uitkijktoren voor de regatta’s toen een slanke, atletisch gebouwde vrouw in een zwarte legging hem voorbijliep en even verder op de trap die naar het water leidde ging zitten. Halfweg de dertig, zo schatte Stern haar leeftijd. Ze schudde haar hoofd, waardoor haar acajoukleurige haar ineens in weelderige lokken viel. Stern bleef naar haar kijken, en dat had zij opgemerkt. Tot Sterns verbazing stond ze plots op en kwam ze zijn richting uit.

‘Hallo’, zei hij, gegeneerd. ‘Ook goed gelopen?’

Ze knikte en lachte hagelwitte tanden bloot. ‘Jawel, het ging goed. Ondanks de warmte.’ Ze keek hem doordringend aan, en dat was het moment waarop Stern een vrolijkheid voelde opkomen die hij al lang had gemist. Ze bleven nog een tijdje keuvelen.

‘Mijn naam is Brigitte’, zei ze. ‘Ken ik u ergens van? Bent u al niet in het nieuws geweest?’ voegde ze eraan toe, toen er even een pauze viel. ‘Politie, niet?’

Stern glimlachte verrast en kreeg een lichte blos, maar knikte dan. Hij had inderdaad af en toe de media gehaald, naar aanleiding van enkele ophefmakende moordzaken.

‘Tijd om iets te drinken, hierboven?’ zei hij, tot verbazing van zichzelf, wijzend naar het terras van de yachtclub even verderop. Ze twijfelde even, keek op haar horloge en stemde dan toe. Het gesprek begon aarzelend, maar gaandeweg kwam er vaart in. Stern vertelde over zijn baan en zag hoe ze aandachtig luisterde. Op zijn beurt absorbeerde hij alles wat zij over zichzelf vertelde: haar familienaam Floorizone, die een West-Vlaamse afkomst verraadde, haar studies psychologie en haar ervaringen in de communicatiewereld waarin ze haar brood verdiende. Toen ze afscheid namen, beloofden ze elkaar terug te zien over een kleine week, wanneer ze allebei opnieuw een rondje zouden gaan lopen rond de Watersportbaan. Maar Stern hield het zo lang niet vol, na twee dagen al belde hij haar met de vraag of ze zin had om nog iets te gaan drinken. ‘Want ik zou graag uw advies kennen over een communicatievraag in ons politiekantoor’, voegde hij eraan toe, omdat hij vond dat hij een reden nodig had om haar te contacteren. Ze had de smoes natuurlijk door, maar stemde toch toe. Ze gingen eten in de Midi en zetten hun avond samen verder in het overvolle café ernaast. Daar legde Stern rond middernacht zijn arm rond haar, en even later volgde een lange intieme kus. Sindsdien zagen ze elkaar geregeld, en bleef Stern vaak overnachten in haar flat op de Recollettenlei.

‘Hoe was het vandaag?’ vroeg Brigitte terwijl ze nipte aan de chablis die de oesters begeleidde.

Stern had geen zin om zijn werkdag te herkauwen, en al zeker niet bij Brigitte, met wie hij liever andere horizonten

opzocht. Toch antwoordde hij, geflatteerd door haar belangstelling. 'Best oké. Een nieuwe zaak wel, nogal onverwacht. Vluchtmisdrijf dat misschien wel een moord is. We zullen zien. En gij? Treedt uw baas nergens op vandaag?'

De baas van Brigitte was Tom Bruuls, net 42 jaar geworden. Het cv van deze politieke rijzende ster was de jongste tijd al ruim uitgesmeerd in de media, en Stern kende het inmiddels vanbuiten. Bruuls was opgegroeid in Zuid-Frankrijk. Zijn – enkele jaren geleden overleden – vader was in zijn jonge jaren in de Provence begonnen met een immobiliënkantoor dat vooral de vele Belgen bediende die zich daar wilden vestigen. Zijn moeder was jong gestorven, het slachtoffer van een auto-ongeval in Nice toen Tom nog maar acht jaar was. Zijn vader was zelf gaan investeren in eigen bouwprojecten, waardoor zijn zaak uitgroeide tot een middelgrote vastgoedonderneming. Tom ging voor ingenieur studeren aan de Gentse universiteit, en daar leerde hij een medestudente kennen met wie hij trouwde toen hij 28 jaar was. Zijn vrouw verscheen vrijwel nooit in de media, ze werkte voor zover geweten bij een energiebedrijf. Geen kinderen. Ze woonden in Gent, waar Tom een bedrijfje had overgenomen dat doe-het-zelfsoftware ontwikkelde voor grafisch ontwerpen. In de kortste keren was dat uitgegroeid tot een onderneming met bijna 70 miljoen euro omzet over de hele wereld. Dat had Bruuls de verkiezing tot manager van het jaar in het tijdschrift van Vlaamse ondernemers en ook heel wat media-bekendheid opgeleverd. De politieke wereld begon belangstelling voor hem te krijgen, en uiteindelijk had een van de regeringspartijen hem na de vorige verkiezingen voorgesteld om minister van Financiën te worden. Een ondernemer die de economie goed kende zou ook de staatshuishouding goede diensten kunnen bewijzen, was de redenering. En zo was het ook gegaan: Bruuls ontpopte zich snel tot het soort van poli-

ticus waar de media van smulden. Geen partijsoldaat maar een assertieve man, die niet zelden de coalitiepartners in de gordijnen joeg omdat hij strak vasthield aan begrotingsdiscipline en over veel dossiers een eigen opinie etaleerde. Zijn partijvoorzitter hield hem altijd de hand boven het hoofd, want hij had snel begrepen dat hij met Bruuls electoraal goud binnengehaald had.

Brigitte was, zo had ze Stern verteld, een klein jaar geleden voor Bruuls gaan werken, en snel tot woordvoerster gepromoveerd toen haar voorganger plots de overstap naar een grote privé-onderneming had gemaakt. Nu de verkiezingscampagne van de minister op volle toeren draaide, had Brigitte haar handen meer dan vol. Ze had al een paar afspraken met Stern moeten annuleren omdat ze Bruuls op alle mediamomenten moest vergezellen, en dat gebeurde de jongste weken steeds vaker.

‘Nee, vanavond staat er niets bijzonders op het programma’, antwoordde Brigitte op Sterns vraag. ‘Maar in de komende dagen wordt het alleen maar drukker.’ Als om dat te onderstrepen rinkelde haar telefoon. ‘Als ge van de duivel spreekt...’ zei ze voor ze opnam. Een korte minuut later beëindigde ze het gesprek. ‘Komt in orde, minister. Het zit vanavond nog in uw mailbox.’

Ze draaide zich weer naar Stern. ‘Ik heb nog wat werk. Hij wordt morgenochtend op de radio ondervraagd over pensioenen en gezondheidszorg, en er zijn wat vragen binnengekomen van luisteraars. Die moet ik nog bekijken. Na het hoofdgerecht moet ik ervandoor, anders wordt het nachtwerk.’

Stern knikte. Hij had natuurlijk liever gehad dat hij op haar exclusieve aandacht had kunnen rekenen, maar hij had zelf een baan zonder vaste uren en kon dus alle begrip opbrengen. Werktuiglijk keek hij zelf even op zijn telefoon, en hij

merkte verbaasd dat hij een berichtje had ontvangen. ‘Kan ik u spreken? Mag eventueel vanavond nog. Dank, Benjamin Hoedemakers.’

dinsdag 1 oktober

‘De bar recht tegenover het stadhuis’, had Benjamin aan de telefoon gezegd. Stern rilde van de kou toen hij er binnensapte, even over negen uur. Hij zag Hoedemakers’ zoon dadelijk zitten, aan een tafeltje dicht bij de bar. Voor hem stond een groot bierglas, leeg.

‘Nog een pils?’ vroeg hij terwijl hij een stoel aanschoof. Benjamin knikte. Hij zag bleekjes en knipperde met zijn ogen, zag Stern. Nerveus.

‘Gezellig hier’, begon Stern om het ijs te breken. ‘Hoe gaat het met u?’ ging hij verder. ‘Sorry dat ik zomaar ben binnengevallen vandaag. Het moet heftig geweest zijn de jongste weken...’ Benjamin keek hem onbewogen aan, en het viel Stern nu nog meer op hoe licht zijn ogen waren. Even licht als die van Esther Mont.

‘Ik hoop dat ik uw moeder niet heb laten schrikken’, vervolgde Stern.

‘Wel’, antwoordde haar zoon nu zonder aarzelen, alsof hij had zitten wachten op een gelegenheid om zijn punt te maken. ‘Ze was er behoorlijk ondersteboven van. Het is al triest genoeg dat papa gestorven is, maar het idee dat iemand hem opzettelijk heeft gedood maakt het nog veel erger. Dan gaat het niet meer om een ongelukkig voorval, maar om iets bedreigends, dat er misschien nog altijd is... Ik heb mijn best gedaan om mama te kalmeren vanmiddag, maar dat lukte maar moeilijk.’

‘Dat begrijp ik helemaal’, zei Stern, ‘en het spijt me erg. Vooral omdat we nog geen enkel tastbaar bewijs hebben dat het om moord gaat, daar wil ik eerlijk over zijn. Het is een hypothese, maar wel een die we moeten onderzoeken.’

Benjamin knikte. Hij keek weg, en Stern zag hem even aarzelen voor hij verder praatte.

‘Maar voor het geval u die hypothese onderzoekt, wilde ik toch iets kwijt. Iets wat mama vanmiddag in haar verwarring niet vermeld heeft. Ik had het er met haar over vandaag, ze vond het een goed idee dat ik u zou contacteren. Vandaar mijn berichtje.’

Stern boog voorover. ‘Ik luister.’

‘Op paasdag heeft mijn papa gezegd dat hij zich bedreigd voelde’, zei Benjamin.

Sterns aandacht stond ineens op scherp. ‘Bedreigd? Heeft hij gezegd door wie?’

Benjamin schudde het hoofd. ‘Het kwam er ineens uit, ik weet niet goed waarom. Iedereen was bij ons om samen te eten, en mama had paaseitjes klaargelegd voor het zoontje van Emmanuel. Er is tot laat in de middag gegeten en gedronken. Toen sprak papa van die bedreigingen... We schrokken er allemaal van. Er is verder niet over gepraat, maar na uw bezoek vandaag ben ik er toch opnieuw over gaan nadenken.’

‘Weet u nog precies wat uw vader zei?’ vroeg Stern.

‘Het kwam plotseling in een discussie’, was het antwoord.

‘Waarover?’ drong Stern aan.

‘O, dat weet ik niet goed meer. Over politiek waarschijnlijk, dat gebeurt nogal vaak bij ons. Mijn vader zei dat hij heel hard moest werken om het land niet van de rechte koers te laten afdwalen... nogal potsierlijk, vond ik. En toen voegde hij eraan toe dat hij zelfs bedreigingen moest doorstaan.’

‘En heeft hij gezegd wie hem bedreigde?’ vroeg Stern.

‘Nee. Hij wuifde het meteen daarna wat weg. Het is nor-

maal dat mensen zoals hij, die geen blad voor de mond nemen, af en toe vervelende commentaar krijgen, zei hij... Maar dat vond ik niet zo overtuigend. Ik denk echt dat er meer aan de hand was.'

'En uw moeder? Hoe heeft zij gereageerd?' vroeg Stern.

'Ze was erg aangedaan. Ik denk dat ze papa een poosje later nog eens gevraagd heeft er meer over te vertellen, maar tevergeefs. In die periode was hij wel heel vaak gespannen, en sindsdien is ze eigenlijk nooit meer gerust geweest. Telkens als papa wat later thuiskwam, stelde ze zich de meest verschrikkelijke dingen voor.'

Stern fronste zijn wenkbrauwen. 'Die spanning, heeft die lang geduurd?'

Benjamin wachtte enkele seconden met het antwoord. 'Ik denk het... hij was eigenlijk altijd bezig met zijn job.'

Stern keek hem oplettend aan. 'Maar tot zijn overlijden is er niets anders gebeurd dat ongewoon leek?'

Benjamin schudde het hoofd.

'En uw broer?' vroeg Stern.

'Wat bedoelt u?' vroeg Benjamin.

'Hoe ging hij ermee om?'

'Cool, denk ik', was het korte antwoord. 'Met hem heb ik er eigenlijk niet meer over gesproken.'

'Kunt ge het goed vinden met hem?'

'Wel oké', antwoordde Benjamin terwijl hij het restje bier in zijn glas liet walsen. 'Hij is een heel stuk ouder, hè. Hij heeft al een kind. Ik studeer nog, dat ligt allemaal nog ver voor mij.'

'En hoe loopt het met die studies?' vroeg Stern.

'Oké', zei Benjamin, nu ontdooide hij wat. 'Geneeskunde is wat ik graag wil doen. Maar ik moet me eerst door een massa fysica en chemie worstelen.'

'En zal dat lukken?' vroeg Stern op een vaderlijke toon.

Benjamin knikte. 'Het moet wel. Wetenschappen zijn altijd